

Ordføreren i det andet Ting meget rigtigt bemærkede, at de i Reglen vilde findes i Ministerialtidenden, men at det jo kunde være hensigtsmæssigt, at der ogsaa var Adgang for Regeringen til at lade nogle af de Ting, som findes i Ministerialtidenden, men maaske kunde have mere almen Interesse, offentliggøre i Statstidenden. Man havde dernæst noget imod Navnet, idet man fandt, at Navnet ligesom bar Præg af, at det skulde være en officiel Avis for Regeringen. Naar Forslagsstillerne have valgt Navnet „Statstidende“, har det sin historiske Grund, idet de Forslag, som tidligere have været fremme i den Retning, have brugt dette Navn. Det har altsaa en vis historisk Hjemmel, og vi have ikke fundet Anledning til at fravige det. I det andet Ting ønskede man, at Bladet i Stedet for „Statstidende“ skulde kaldes „Kundgørelsestidende“ efter det norske Mønster. Jeg har ikke meget at indvende derimod; der ere kun dette dertil at sige, at da Kundgørelser er noget saa mangeartet, og vi allerede have saa mange Kundgørelsestidender, kunde det maaske være rigtigt nok noget stærkt at betone, at dette kun er en Tidende for de Kundgørelser, som ere af offentlig Interesse og Betydning. Endvidere har man indvendt, at det ikke vilde være rigtigt, at Indenrigsministeren skulde kunne meddele Tilladelse til, at offentlige Institutioner som Kreditforeninger og Sparekasser ogsaa skulde kunne lade indrykke Bekendtgørelser i Statstidenden, selv om disse ikke hørte til den Kreds af retslige Kundgørelser, som der her egentlig er Tale om. Det kan der jo forhandles om, det spiller ikke nogen større Rolle. Forslagsstillerne have anset det for hensigtsmæssigt, at Indenrigsministeren havde en saadan Beføjelse til at give disse offentlige Institutioner Adgang til at lade deres Bekendtgørelser indrykke her. Det var de væsentligste Indvendinger, der bleve gjorte i det andet Ting, men der kan jo forhandles om dem alle; de ere i hvert Fald saa smaa, at det er umuligt, at man skulde kunne skilles paa dem. I Hovedsagen er man altsaa enig. Man er enig om, at den gamle Ordning ikke er til Hinder og heller ikke begrunder nogen anden Ret, som kan hindre den ny Ordning, og der er heller ikke nogen Ret, som kan bevirke, at man efter den ny Ordning skal give nogen Erstatning. Man er ogsaa enig om, at det er rigtigt, at de offentlige Kundgørelser samles i et selvstændigt Blad, der i det væsentlige ikke indeholder andet og ikke har andet For-

maal end at bringe disse Kundgørelser til saa manges Kundskab som muligt. Og efter at man er bleven enig om disse to Hovedpunkter, nære Forslagsstillerne det bedste Haab om, at det skal lykkes hurtigt at gennemføre dette Forslag, om hvilket vi ere overbeviste om, at det vil møde den samme Velvillie i Aar i dette Ting og hos den højtærede Minister, som det mødte i Fjor. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det til Tingets Velvillie, idet jeg formener, at en Udvalgsbehandling er overflødig, og at Sagen vil kunne gaa umiddelbart over til 2den Behandling.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg kan ganske henholde mig til mine Udtalelser, da denne Sag i forrige Samling var til 1ste Behandling her i Tinget. Og jeg skal udtale Ønsket om, at dette Forslag i nærværende Samling maa naa at blive til Lov.

Da ingen yderligere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Næste Møde holdes Tirsdag den 11. November Kl. 1, og Dagsordenen er da:

1) *Valg af 11 Medlemmer til et Udvalg angaaende:*

Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898 om Arbejders Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder.

2) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Rettens Pleje.

Mødet hævet Kl. 3. 50'.